

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Κυκλοφορεί σε 24 χώρες.

Κάνε να χιονίσει

3 συγγραφείς
3 ιστορίες
1 μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LET IT SNOW
Από τις Εκδόσεις Speak, Νέα Υόρκη 2008
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κάνε να χιονίσει**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: John Green, Maureen Johnson, Lauren Myracle
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jeanine Henderson
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Vanessa Han
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχτά

«Το εξπρές της Τζούμπιλι» © Maureen Johnson, 2008
«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008
«Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών» © Lauren Myracle, 2008
All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2017, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2071-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2072-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

«Το εξπρές της Τζούμπιλι» © Maureen Johnson, 2008
«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008
«Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών» © Lauren Myracle, 2008
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

ΤΖΟΝ ΓΚΡΙΝ • ΜΟΡΙΝ ΤΖΟΝΣΟΝ • ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΑ

Κάνε να χιονίσει

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

«Το εξπρές της Τζούμπλι» © Maureen Johnson, 2008
«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008
«Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών» © Lauren Myracle, 2008
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Περιεχόμενα

<i>Το εξπρές της Τζούμπιλι</i>	11
Μορίν Τζόνσον	
<i>Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα</i>	129
Τζον Γκριν	
<i>Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών</i>	225
Λορίν Μάιρακλ	

Το εξπρές της Τζούμπλι

Μορίν Τζόνσον

«Το εξπρές της Τζούμπλι» © Maureen Johnson, 2008
«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008
«Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών» © Lauren Myracle, 2008
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Στον Χίμις, που ήταν της σχολής «κατέβα τον λόφο πολύ γρήγορα, κι έτσι και βρεθεί μπροστά σου κάποιο εμπόδιο, στρίψε», όταν με μάθαινε πώς να φέρνω βόλτα μια χιονισμένη πλαγιά. Και σε όλους εκείνους που κοπιάζουν πίσω από τους πάγκους ενός εταιρικού κολοσσού, σε όλους όσους είναι υποχρεωμένοι να προφέρουν τις λέξεις φραπέ με γάλα τρεις χιλιάδες φορές τη μέρα, σε κάθε ψυχή που αναγκάστηκε να τα βγάλει πέρα με ένα χαλασμένο μηχανάκι για πιστωτικές κάρτες χρονιάρες μέρες... αυτή η ιστορία είναι για όλους εσάς.

Κεφάλαιο Ένα

Ηταν βράδυ παραμονής Χριστουγέννων. Δηλαδή, για να ακριβολογούμε, ήταν απόγευμα παραμονής Χριστουγέννων. Όμως, πριν σας μεταφέρω στην καρδιά της δράσης, ας βγάλουμε από τη μέση ένα θεματάκι. Από προσωπική εμπειρία, ξέρω ότι, αν το θεματάκι αυτό ανακύψει στην πορεία, θα σας αποσπάσει την προσοχή σε σημείο που δε θα μπορείτε να συγκεντρωθείτε σε οτιδήποτε άλλο σάς πω.

Ονομάζομαι Τζούμπιλι Ντούγκαλ. Σταθείτε λίγο να χωρέσετε αυτή την πληροφορία.

Βλέπετε, έτσι και το μάθετε από την αρχή, δεν είναι και τόσο άσχημα. Φανταστείτε, λοιπόν, να βρισκόμουν στα μισά μιας μακροσκελούς ιστορίας –όπως το σχεδιάζω– και να σας πετούσα κι αυτή τη λεπτομέρεια. «Παρεμπιπτόντως, ονομάζομαι Τζούμπιλι». Άντε τώρα να *διαχειριστείς* μια τέτοια πληροφορία.

Καταλαβαίνω πως το Τζούμπιλι είναι κομματάκι όνομα στριπτιζούς. Πιθανότατα θα σκέφτεστε πως ανταποκρίθηκα στο κάλεσμα της πίστας. Καμία σχέση. Έτσι και με βλέπα-

τε, θα καταλαβαίνατε στο φτερό πως δεν είμαι στριπτιζού – νομίζω δηλαδή. Τα μαύρα μαλλιά μου τα έχω κομμένα κοντό καρέ. Συνήθως κυκλοφορώ με γυαλιά και την υπόλοιπη ώρα με φακούς επαφής. Είμαι δεκαέξι χρόνων, τραγουδάω σε χορωδία και συμμετέχω σε μαθηματικούς διαγωνισμούς. Παιζώ χόκεϊ επί χόρτου, σπορ το οποίο υπολείπεται κάπως σε λικνιστική, λαδωμένη χάρη, που είναι βασικό συστατικό στοιχείο του στριπτιζ. (Δεν έχω το παραμικρό πρόβλημα με τις στριπτιζούδες, σε περίπτωση που διαβάξει αυτές τις αράδες κάποια κυρία του επαγγέλματος. Απλώς εγώ δεν ανήκω στη συγκεκριμένη ευγενή συνομοταξία. Ο βασικός μου προβληματισμός όσον αφορά το στριπτιζ είναι το λάτεξ. Νομίζω ότι το λάτεξ δεν κάνει καθόλου καλό στην επιδερμίδα, γιατί δεν της επιτρέπει να αναπνέει).

Το πρόβλημά μου είναι ότι το Τζούμπιλι δεν είναι όνομα – είναι κάποιου είδους γιορτή. Κανείς δεν ξέρει ακριβώς τι είδους. Ιωβηλαίο. Τρέχα γύρευε. Έχετε ακούσει ποτέ να διοργανώνει κανείς ιωβηλαίο; Αλλά, και να το ακούγατε, θα πηγαίνατε; Γιατί εγώ, μια φορά, ούτε που θα πατούσα. Ακούγεται σαν κι εκείνες τις φάσεις που πρέπει να νοικιάσεις ένα πελώριο φουσκωτό αντικείμενο, να στολίσσεις το σπίτι σαν λατέρνα και να καταστρώσεις ένα περίπλοκο σχέδιο για το πέταγμα των σκουπιδιών.

Τώρα που το σκέφτομαι, παίζει και να είναι κάτι σε κυριλέ πανηγύρι.

Το όνομά μου έχει μεγάλη σχέση με αυτή την ιστορία και, όπως σας είπα, όλα ξεκίνησαν από γεύμα παραμονής Χριστουγέννων. Ζούσα μία από εκείνες τις ημέρες που σου αφήνουν την αίσθηση ότι η ζωή... σε γουστάρει. Οι εξετάσεις είχαν τελειώσει και το σχολείο θα ξανάρχιζε μετά την Πρωτοχρονιά. Ήμουν μόνη στο σπίτι μας, το οποίο απέπνεε μια ιδιαίτερα χουχουλιαστή και όμορφη αίσθηση. Είχα

«Το εξπρές της Τζούμπιλι» © Maureen Johnson, 2008

«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008

«Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών» © Lauren Myracle, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

ντυθεί για τη βραδιά με τα καινούργια ρούχα τα οποία είχα κάνει αιματηρές οικονομίες προκειμένου να αποκτήσω: μαύρη φούστα, καλσόν, ένα αστραφτερό κόκκινο μπλουζάκι και τις καινούργιες μου μαύρες μπότες. Κουτσόπινα λίγο έγκνογκ, βασικά γάλα χτυπημένο με αυγό, το οποίο είχα ετοιμάσει μόνη μου. Όλα τα δώρα μου ήταν τυλιγμένα και έτοιμα να παραδοθούν. Κι όλα αυτά αποτελούσαν τον πρόλογο της μεγάλης στιγμής: στις έξι, είχα κανονίσει να βρίσκομαι στο σπίτι του Νόα –ο Νόα Πράις είναι το αγόρι μου– για τη Μεγάλη Μάζωξη της Παραμονής των Χριστουγέννων που διοργανώνει κάθε χρόνο η οικογένειά του.

Η Ετήσια Μεγάλη Μάζωξη της Οικογένειας Πράις αποτελεί ορόσημο στην προσωπική μας ιστορία. Βασικά, εκεί τα φτιάξαμε. Πριν από τη Μάζωξη, ο Νόα Πράις ήταν απλώς ένα αστέρι στον ουρανό μου... μια διαρκής παρουσία, οικεία, φωτεινή και πέρα για πέρα έξω από τα κυβικά μου. Γνώριζα τον Νόα από την Τετάρτη Δημοτικού, όμως αισθανόμουν ότι τον ήξερα έτσι όπως ξέρω τους ανθρώπους που βλέπω στην τηλεόραση. Ήξερα το όνομα. Παρακολουθούσα την εκπομπή. Εντάξει, ο Νόα ήταν κομματάκι πιο κοντά μου... όμως, για κάποιο λόγο, όταν αυτή η φάση είναι πραγματική, όταν μιλάμε για τη ζωή σου... το άτομο αυτό κάποιες φορές φαντάζει ακόμη πιο μακρινό και άπιαστο απ' ό,τι αν μιλούσαμε για κάποιον αληθινά διάσημο. Η εγγύτητα δε μεταφράζεται σε οικειότητα.

Ανέκαθεν μου άρεσε, όμως ποτέ δε μου είχε περάσει πραγματικά από το μυαλό ότι μου *άρεσε*, κανονικά και με τον νόμο. Βασικά, ποτέ μου δε θεώρησα πως ήταν θεμιτό να θέλω κάτι τέτοιο. Ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερός μου, ένα κεφάλι ψηλότερος, με φαρδιούς ώμους, φωτεινό βλέμμα και πυκνό, ατίθασο μαλλί. Ο Νόα είχε αυτό που λέμε το πλήρες πακέτο: πρώτος στα σπορ, στα μαθήματα, στον μαθη-

«Το εξπρές της Τζούμπιλι» © Maureen Johnson, 2008

«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008

«Η προστάτιδα αγία των γουρουινών» © Lauren Myracle, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

τικό συνδικαλισμό, βασικά άτομο σαν κι αυτά που νομίζεις πως πρέπει να τα έχουν με κάποιο μοντέλο ή κατάσκοπο, άντε στη χειρότερη με κάποιο άτομο προς τιμήν του οποίου έχει πάρει το όνομά του ένα εργαστήριο.

Οπότε, όταν με προσκάλεσε ο Νόα να παρευρεθώ στη Μεγάλη Μάζωξη, πέρυσι τέτοιοι καιρό, πρέπει να ψιλοέκαψα φλάντζα από τον ενθουσιασμό και τη σαστιμάρα μου. Βασικά, επί τρεις ημέρες αφού έλαβα την πρόσκληση, δεν μπορούσα καν να περπατήσω ευθεία. Το πρόβλημα ήταν τόσο σοβαρό ώστε χρειάστηκε *κυριολεκτικά να προβάρω πώς να περπατάω* μέσα στο δωμάτιό μου προτού πάω στο σπίτι του. Δεν είχα ιδέα αν με είχε καλέσει επειδή του άρεσα ή επειδή τον είχε αναγκάσει η μαμά του –οι γονείς μας γνωρίζονται– ή επειδή είχε χάσει κάποιο στοίχημα. Όλες οι φίλες μου ήταν εξίσου ενθουσιασμένες, όμως έδειχναν να έχουν καταλάβει καλύτερα απ’ ό,τι εγώ τι έπαιζε. Με διαβεβαίωναν πως ο Νόα με είχε προσέξει στους μαθηματικούς διαγωνισμούς, γελούσε με τις προσπάθειές μου να σκαρώσω αστεία με την τριγωνομετρία, με ανέφερε κάθε τόσο.

Ήταν τελείως *παλαβή* κατάσταση... τόσο αλλόκοτο όσο και το να ανακαλύψω πως κάποιος κάθισε και έγραψε βιβλίο για τη ζωή μου, ας πούμε.

Όταν έφτασα εκεί, πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της βραδιάς σε μια γωνία, για να μην το ρισκάρω, συζητώντας με την αδελφή του, η οποία –παρότι την αγαπώ– δεν είναι και το πλέον φιλοσοφημένο άτομο σε αυτό τον κόσμο. Πόσα πράγματα να σχολιάσεις για την αγαπημένη σου μάρκα φούτερ με κουκούλα, προτού νιώσεις ότι το θέμα έχει αρχίσει να εξαντλείται; Εκείνη όμως του δίνει και καταλαβαίνει. Η Ελίζ έχει *άποψη για το θέμα*.

Τελικά, κατάφερα να κάνω ένα διάλειμμα την ώρα που

«Το εξπρές της Τζούμπλι» © Maureen Johnson, 2008

«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008

«Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών» © Lauren Myracle, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

η μαμά του Νόα εμφάνιζε μία ακόμη πιατέλα, οπότε μόρεσα να πιαστώ από την κλασική δικαιολογία: Αχ, συγγνώμη, αλλά δείχνει πεντανόστιμο, πάω να δοκιμάσω. Ιδέα δεν είχα τι ήταν το πιάτο, κι όπως αποδείχτηκε, επρόκειτο για ψάρι τουρσί. Πάνω που επιχειρούσα μια διακριτική υποχώρηση, πετάγεται η μαμά του και λέει: «Πρέπει να δοκιμάσεις ένα κομματάκι».

Κι επειδή είμαι λιγάκι άτομο που κάνει ό,τι του λένε, δοκίμασα. Αυτή τη φορά όμως, η θυσία είχε αντίκρισμα, μια και τότε ήταν που παρατήρησα ότι ο Νόα με κοίταζε. Είπε: «Πολύ χαίρομαι που δοκίμασες λίγο». Τον ρώτησα γιατί, καθώς νομίζω ότι πραγματικά υποψιαζόμουν πως όλη αυτή η φάση ήταν αποτέλεσμα κάποιου χαμένου στοιχήματος. («Εντάξει, θα την καλέσω, αλλά να είμαστε εξηγημένοι, μάγκες, θα μου σκάσετε είκοσι δολάρια έτσι και την καταφέρω να φάει ψάρι τουρσί».)

Κι αυτός είπε: «Επειδή το ίδιο έτρωγα κι εγώ».

Εξακολουθούσα να στέκομαι στο ίδιο σημείο, υποθέτω έχοντας πάρει μια έκφραση ιδιαίτερα γοητευτικής και απόλυτης βλακείας, οπότε κι αυτός πρόσθεσε: «Άσε που, αν δεν είχες έρθει, δε θα μπορούσα να σε φιλήσω».

Πράγμα το οποίο είναι αηδία και ταυτόχρονα απίστευτα ρομαντικό. Θα μπορούσε άνετα να έχει ανεβεί στον επάνω όροφο να βουρτσίσει τα δόντια του, όμως εκείνος προτίμησε να στήσει караούλι κοντά στην πιατέλα με το ψάρι για να με περιμένει. Απομακρυνθήκαμε διακριτικά προς το γκαράζ, όπου φασωθήκαμε κάτω από το ράφι με τα ηλεκτρικά εργαλεία. Κι αυτή ήταν η αρχή όλης αυτής της ιστορίας.

Οπότε η συγκεκριμένη παραμονή Χριστουγέννων για την οποία ετοιμάζομαι να σας μιλήσω δεν ήταν μια οποιαδήποτε παραμονή Χριστουγέννων: ήταν η *πρώτη μας επέτειος*. Μου ήταν σχεδόν αδύνατον να πιστέψω ότι είχε πε-

ράσει ήδη ένας χρόνος. Ο καιρός είχε κυλήσει σαν νεράκι...

Βλέπετε, ο Νόα είναι πάντοτε πολύ απασχολημένος. Όταν εμφανίστηκε σε αυτό τον κόσμο, μικρούλης, ροδαλός, να σκούζει συνεχώς, πιθανότατα χρειάστηκε να κρατήσουν τα στοιχεία του και να του δώσουν εξιτήριο από το μαιευτήριο το γρηγορότερο δυνατόν, γιατί είχε ένα ραντεβού και δε γινόταν να αργήσει. Καθώς ήταν τελειόφοιτος, μέλος της ομάδας ποδοσφαίρου και πρόεδρος του δεκαπενταμελούς, ο ελεύθερος χρόνος του αποτελούσε είδος υπό εξαφάνιση. Αν δεν κάνω λάθος, αυτό τον ένα χρόνο που είμαστε μαζί, τα κανονικά μας ραντεβού δεν πρέπει να ήταν πάνω από καμιά δεκαριά, κι εννοώ να καταφέραμε να βρεθούμε με τον Νόα κάπου μόνο οι δυο μας. Δηλαδή, άντε μία φορά τον μήνα. Οι κοινές μας εμφανίσεις, από την άλλη, ήταν αμέτρητες. Ο Νόα και η Τζούμπιλι στο παζάρι του δεκαπενταμελούς! Ο Νόα και η Τζούμπιλι στη λοταρία της ποδοσφαιρικής ομάδας! Ο Νόα και η Τζούμπιλι στην πρωτοβουλία προώθησης της σωστής διατροφής, στην αίθουσα ενισχυτικής διδασκαλίας, στη συνάντηση της επιτροπής διοργάνωσης της χοροεσπερίδας...

Ο Νόα τα καταλάβαινε όλα αυτά. Και, παρότι απόψε ήταν μια οικογενειακή εκδήλωση στην οποία θα παραβρίσκονταν πλήθος καλεσμένοι, μου υποσχέθηκε πως θα ξεκλέβαμε και λίγη ώρα μονάχα για εμάς. Είχε φροντίσει γι' αυτό, βοηθώντας εκ των προτέρων στις ετοιμασίες. Αν διαθέταμε δύο ώρες στο πάρτι, υποσχέθηκε, θα μπορούσαμε να τρυπώσουμε κάποια στιγμή στο πίσω δωμάτιο, όπου θα ανταλλάσσαμε τα δώρα μας και θα παρακολουθούσαμε μαζί τον *Κατεργάρι των Χριστουγέννων*. Έπειτα θα με γυρνούσε με το αμάξι στο σπίτι και θα μπορούσαμε να σταματήσουμε για λίγο...

Κλασική γκαντεμιά όμως, οι γονείς μου κατάφεραν να

«Το εξπρές της Τζούμπιλι» © Maureen Johnson, 2008

«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008

«Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών» © Lauren Myracle, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

τους συλλάβει η αστυνομία, και όλο εκείνο το ωραιότατο σχέδιο πήγε άπατο.

Αλήθεια, ξέρετε το Συλλεκτικό Χωριό του Αϊ-Βασίλη της εταιρείας Φλόμπι; Λοιπόν, το Συλλεκτικό Χωριό του Αϊ-Βασίλη είναι τόσο σημαντικό κομμάτι της ζωής μου ώστε έχω την τάση να υποθέτω πως όλοι το ξέρουν, όμως πρόσφατα μου επισήμαναν αυτή μου την τάση να υποθέτω υπερβολικά πολλά πράγματα, οπότε μισό να σας εξηγήσω.

Το Συλλεκτικό Χωριό του Αϊ-Βασίλη είναι μια σειρά από συλλεκτικά κεραμικά, όπως λέει και ο τίτλος, τα οποία, αν τα συγκεντρώσει κάποιος, δημιουργεί μια πολίχνη. Οι γονείς μου τα συλλέγουν από τον καιρό που γεννήθηκα. Θυμάμαι να χαζεύω εκείνα τα μικροσκοπικά πλακόστρωτα δρομάκια από τότε που κατάφερα να σταθώ στα πόδια μου. Έχουμε ολόκληρη τη σειρά: τη Γέφυρα των Ζαχαρωτών, τη Λίμνη των Χιονονιφάδων, το Μαγαζάκι με τις Καραμέλες, το Αρτοποιείο της Άχνης, το Σοκάκι του Σαλεπιού. Και δε μιλάμε για καμιά συλλογή της πλάκας. Οι γονείς μου αγόρασαν τραπέζι ειδικά για να τη στήσουν, και το τραπέζι αυτό τοποθετείται στο κέντρο του καθιστικού μας, από τη Πιορτή των Ευχαριστιών μέχρι και την Πρωτοχρονιά. Για να φωτιστούν όλα τα σπιτάκια, χρειάζονται επτά πολύμπριζα. Προκειμένου να περιοριστούν οι επιπτώσεις στο περιβάλλον, κατάφερα να τους πείσω να σβήνουμε τα φωτάκια τη νύχτα, αλλά χρειάστηκε να δώσω αγώνα.

Το όνομά μου το πήρα από το κτίριο υπ' αριθμόν 4 της συγκεκριμένης συλλογής, την Αίθουσα του Ιωβηλαίου. Η Αίθουσα του Ιωβηλαίου είναι το μεγαλύτερο κτίριο της συλλογής. Είναι το κεντρικό σημείο του χωριού, ο χώρος όπου ετοιμάζονται και πακετάρονται τα δώρα. Διαθέτει πολύχρω-

μα φωτάκια, κινούμενο ιμάντα μεταφοράς, πάνω στον οποίο υπάρχουν στερεωμένα δώρα, καθώς και μικρά ξωτικά, τα οποία περιστρέφονται, σαν να φορτώνουν και να ξεφορτώνουν τα δώρα από τον ιμάντα. Καθένα από τα ξωτικά της Αίθουσας του Ιωβηλαίου έχει ένα δώρο κολλημένο στα χέρια του, έτσι που πραγματικά σου δίνουν την αίσθηση πως είναι ένα τσούρμο τυραννισμένα πλάσματα, καταδικασμένα να σηκώνουν και να ακουμπάνε το ίδιο δώρο ξανά και ξανά μέχρι το τέλος του κόσμου ή ώσπου να χαλάσει το μοτεράκι. Θυμάμαι πως κάποια στιγμή, όταν ήμουν μικρούλα, το επισήμανα αυτό στη μητέρα μου· εκείνη απάντησε ότι μου διέφευγε η ουσία. Μπορεί και να ήταν έτσι. Προφανώς προσεγγίζαμε το ζήτημα από δύο εντελώς διαφορετικές οπτικές γωνίες, δεδομένου του ότι η ίδια θεωρούσε πως εκείνα τα τοσοδούλικα κτίρια ήταν αρκετά σημαντικά ώστε να εμπνευστεί από αυτά για να διαλέξει όνομα στη μοναχοκόρη της.

Οι συλλέκτες του Χωριού του Αϊ-Βασίλη έχουν την τάση να αναπτύσσουν μια ελαφρά εμμονή με αυτό. Διοργανώνονται συνέδρια, υπάρχουν πάνω από δέκα σοβαρές ιστοσελίδες για το θέμα, καθώς και τέσσερα περιοδικά. Ορισμένοι προσπαθούν να προσπεράσουν το θέμα της εμμονής, ισχυριζόμενοι ότι τα κομμάτια της συλλογής αποτελούν μια μορφή επένδυσης. Κι η αλήθεια είναι ότι στοιχίζουν ένα κάρο χρήματα. Ειδικά τα αριθμημένα. Αυτά τα κομμάτια μπορείς να τα αγοράσεις αποκλειστικά από την έκθεση της εταιρείας Φλόμπι, την παραμονή των Χριστουγέννων. Η οικογένειά μου ζει στο Ρίτσομοντ, στην πολιτεία της Βιρτζίνια, οπότε απέχουμε μόλις ογδόντα χιλιόμετρα από την έκθεση, κι έτσι κάθε χρόνο, το βράδυ της 23ης Δεκεμβρίου, οι γονείς μου αναχωρούν, έχοντας φορτώσει το αυτοκίνητο με κουβέρτες, καρέκλες και προμήθειες, ώστε να στηθούν όλη νύχτα στην ουρά και να περιμένουν.

«Το εξπρές της Τζούμπλι» © Maureen Johnson, 2008

«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008

«Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών» © Lauren Myracle, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Αρχικά, η Φλόμπι κατασκεύαζε εκατό αριθμημένα κομμάτια, όμως πέρυσι μείωσε τον αριθμό αυτό στα δέκα. Κι εκεί ήταν που στράβωσε το πράγμα. Όχι πως τα εκατό κομμάτια έφταναν για να καλύψουν τη ζήτηση, ούτε για πλάκα, πράγμα που σημαίνει πως όταν περιορίστηκαν στα δέκα έγινε ο κακός χαμός. Πέρυσι δημιουργήθηκε πρόβλημα όταν κάποιοι προσπάθησαν να κρατήσουν θέσεις στην ουρά – πρόβλημα το οποίο γρήγορα ξέφυγε, με τους παρευρισκόμενους να κοπανιούνται με τυλιγμένους καταλόγους της εταιρείας, να εκτοξεύουν ολόκληρες συσκευασίες μπισκότων, να ποδοπατούν οι μεν τα καρεκλάκια των δε και να περιλούζουν με χλιαρό κακάο τους αγιοβασιλιάτικους σκούφους με τους οποίους κάλυπταν οι αντίζηλοι τα κεφάλια τους. Η συμπλοκή ήταν αρκετά σφοδρή και φαιδρή ώστε να βρει θέση στο τοπικό δελτίο ειδήσεων. Η εταιρεία δήλωσε ότι «λάμβανε μέτρα» ούτως ώστε να μην υπάρξει επανάληψη ανάλογων φαινομένων, όμως προσωπικά δεν το πίστεψα ούτε στιγμή. Τζάμπα διαφήμιση πρώτης τάξης.

Εγώ, μια φορά, άλλα πράγματα είχα στο μυαλό μου την ώρα που αναχωρούσαν οι γονείς μου προκειμένου να πιάσουν θέση στη σειρά ώστε να αποκτήσουν το κομμάτι υπ' αριθμόν 68, το Ξενοδοχείο των Ξωτικών. Κι εξακολουθούσα να έχω άλλα πράγματα στο μυαλό μου καθώς κουτσόπινα το έγκνογκ μου και μετρούσα τα λεπτά μέχρι να φτάσει η ώρα να ξεκινήσω για το σπίτι του Νόα. Πάντως, δε μου διέφυγε τελείως το γεγονός ότι οι γονείς μου είχαν αργήσει να επιστρέψουν στο σπίτι περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. Κανονικά, επέστρεφαν από τη Φλόμπι γύρω στο μεσημέρι της παραμονής, και ήδη η ώρα κόντευε τέσσερις. Καταπιάστηκα με μερικές γενικές εορταστικές δουλιτσες, ώστε να έχω κάτι να κάνω. Δε γινόταν να τηλεφωνήσω στον Νόα... Ήξερα πως έτρεχε για να βοηθήσει στις

«Το εξπρές της Τζούμπλι» © Maureen Johnson, 2008

«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008

«Η προστάτιδα αγία των γουρουνιών» © Lauren Myracle, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

ετοιμασίες της Μάζωξης. Οπότε πρόσθεσα μερικές έξτρα κορδέλες και γκι στα δώρα του. Άναψα όλα τα πολύμπριζα που φώτιζαν το Χωριό του Αϊ-Βασίλη, στρώνοντας τα σκλαβωμένα ξωτικά στη δουλειά. Έβαλα να παίζουν χριστουγεννιάτικα κάλαντα. Ετοιμαζόμουν να βγω έξω για να ανάψω τα φώτα στην πρόσοψη του σπιτιού, όταν είδα τον Σαμ να έρχεται προς το μέρος μου, με εκείνη την περπατησιά που θυμίζει κομάντο.

Ο Σαμ είναι ο δικηγόρος μας – δηλαδή, όταν λέω «ο δικηγόρος μας», εννοώ «ο γείτονάς μας που τυγχάνει να είναι ένας ιδιαίτερα γνωστός δικηγόρος στην πρωτεύουσα». Ο Σαμ είναι ακριβώς ο άνθρωπος που θέλεις να τα βάλει με μια πολυεθνική ή να σε εκπροσωπήσει όταν σου κάνουν αγωγή και σου ζητάνε ένα δισεκατομμύριο δολάρια. Πάντως, σε καμία περίπτωση δεν είναι αυτό που λέμε γλυκός άνθρωπος. Ετοιμαζόμουν να του προτείνω να περάσει μέσα για να δοκιμάσει το έγκνογκ που είχα ετοιμάσει, όμως με πρόλαβε.

«Έχω άσχημα νέα», είπε, καθώς με συνόδευε στο ίδιο μου το σπίτι. «Προέκυψε ξανά πρόβλημα στην έκθεση της Φλόμπι. Πάμε μέσα. Έλα».

Νόμιζα πως ετοιμαζόταν να μου ανακοινώσει ότι οι γονείς μου είχαν σκοτωθεί. Τέτοιο τόνο είχε η φωνή του. Φαντάστηκα μια πελώρια στοίβα από Ξενοδοχεία των Ξωτικών να καταρρέει, καταπλακώνοντας όσους είχαν την ατυχία να βρίσκονται τριγύρω. Για κάποιο λόγο, υπέθετα πως το Ξενοδοχείο των Ξωτικών διέθετε μυτερούς πυργίσκους από ζαχαρωτά, ικανούς να παλουκώσουν άνθρωπο. Κι αν ήταν γραφτό να σκοτωθούν άνθρωποι από ένα Ξενοδοχείο των Ξωτικών, αυτοί σίγουρα θα ήταν οι γονείς μου.

«Τους συνέλαβαν», μου ανακοίνωσε. «Βρίσκονται στα κρατητήρια».

«Το εξπρές της Τζούμπλι» © Maureen Johnson, 2008

«Ένα χριστουγεννιάτικο θαύμα, μα τι θαύμα» © John Green, 2008

«Η προστάτιδα αγία των γουρουινών» © Lauren Myracle, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

«Ποιοι βρίσκονται στα κρατητήρια;» ρώτησα, καθώς δεν είμαι άτομο που πιάνει τα πάντα με την πρώτη, συν του ότι μου ήταν πολύ ευκολότερο να φανταστώ τους γονείς μου να χάνουν τη ζωή τους από ένα ιπτάμενο Ξενοδοχείο των Ξωτικών παρά να τους έχουν περάσει οι αστυνομικοί χειροπέδες.

Ο Σαμ αρκέστηκε να με κοιτάζει και περίμενε να φτάσω από μόνη μου στο προφανές συμπέρασμα.

«Έεσπασαν και πάλι συμπλοκές σήμερα το πρωί, όταν εμφανίστηκαν τα αριθμημένα κομμάτια», εξήγησε έπειτα από μια παύση. «Φαίνεται ότι προέκυψε κάποιος διαπληκτισμός σχετικά με το ποιος κρατούσε θέσεις στην ουρά. Οι γονείς σου δεν είχαν εμπλακεί, όμως δεν απομακρύνθηκαν από τον χώρο όταν τους διέταξε η αστυνομία. Έτσι, τους έπιασαν μαζί με τους άλλους. Συνολικά, η αστυνομία προχώρησε σε πέντε προσαγωγές. Έχει γίνει θέμα στις ειδήσεις».

Ένωσα τα πόδια μου να λυγίζουν, οπότε κάθισα στον καναπέ.

«Και γιατί δεν τηλεφώνησαν;» ρώτησα.

«Δικαιούνται μόνο ένα τηλεφώνημα», είπε ο Σαμ. «Τηλεφώνησαν σε εμένα, πιστεύοντας ότι θα μπορούσα να τους ξεμπλέξω. Πράγμα που δε γίνεται».

«Τι εννοείς, δε γίνεται;»

Η σκέψη ότι ο Σαμ δεν μπορούσε να βγάλει τους γονείς μου από τα κρατητήρια της κομητείας ήταν το λιγότερο φαιδρή. Ήταν σαν να ακούς τη φωνή ενός πιλότου μέσα στην καμπίνα, να σου λέει: «Γεια και χαρά σε όλους. Μόλις θυμήθηκα πως η προσγείωση δεν είναι το φόρτε μου. Οπότε λέω να συνεχίσω να κόβω βόλτες στον αέρα, μέχρι να κατεβάσει κάποιος καμιά καλή ιδέα».

«Έκανα ό,τι μπορούσα», συνέχισε ο Σαμ, «όμως ο δικαστής ήταν αμετακίνητος. Έχει μπουχτίσει με όλη αυτή την

ιστορία με τους συλλέκτες, οπότε το έχει πάρει απόφαση να τους τιμωρήσει παραδειγματικά. Οι γονείς σου μου ζήτησαν να σε συνοδεύσω στον σιδηροδρομικό σταθμό. Έχω μόλις μία ώρα περιθώριο, ύστερα πρέπει να επιστρέψω, με περιμένουν κάτι ζεστά μπισκότα και κάλαντα στις πέντε. Πόσο γρήγορα μπορείς να ετοιμαστείς;»

Όλα αυτά μου τα είπε με τον ίδιο αυστηρό τόνο που κατά πάσα πιθανότητα χρησιμοποιούσε στο δικαστήριο για να στριμώξει τον αντίδικο, ζητώντας να μάθει για ποιο λόγο είχε εντοπιστεί να απομακρύνεται τρέχοντας από τον τόπο του εγκλήματος μέσα στα αίματα. Δεν έδειχνε διόλου ευχαριστημένος που είχε φορτωθεί αυτή τη δουλειά παραμονή Χριστουγέννων. Πάντως, αν μπορούσε να το πάει λίγο πιο ήπια, θα απλοποιούσε κάπως τα πράγματα.

«Να ετοιμαστώ; Στον σιδηροδρομικό σταθμό; Τι πράγμα;»

«Φεύγεις για Φλόριντα, θα μείνεις με τους παππούδες σου», ανακοίνωσε ο Σαμ. «Στάθηκε αδύνατον να βρω αεροπορικό εισιτήριο, έχουν ακυρωθεί όλες οι πτήσεις εξαιτίας της θύελλας».

«Ποιας θύελλας;»

«Τζούμπιλι», είπε ο Σαμ με χτυπητά αργή φωνή, καθώς είχε συμπεράνει πως ήμουν ο πλέον βραδύνους άνθρωπος στον πλανήτη, «πρόκειται να ξεσπάσει η μεγαλύτερη χιονθύελλα των τελευταίων πενήντα χρόνων!»

Ο εγκέφαλός μου δε λειτουργούσε κανονικά, μου ήταν αδύνατον να συνειδητοποιήσω λέξη από όσα άκουγα.

«Δε γίνεται να φύγω», είπα. «Έχω κανονίσει να περάσω από το σπίτι του Νόα απόψε. Άσε που είναι Χριστούγεννα. Τι θα γίνει με τα Χριστούγεννα;»

Ο Σαμ σήκωσε τους ώμους, σαν να ήθελε να πει πως τα Χριστούγεννα ήταν ένα ζήτημα πέρα από τον έλεγχο

του, ένα θέμα για το οποίο το δικονομικό σύστημα δεν είχε προβλέψει.

«Μα... γιατί δε γίνεται να μείνω εδώ; Είναι παρανοϊκό αυτό που συμβαίνει!»

«Οι γονείς σου δε θέλουν να μείνεις μόνη σου επί δύο ημέρες, χρονιάρικες μέρες».

«Μπορώ να πάω στο σπίτι του Νόα! Πρέπει να πάω στο σπίτι του Νόα!»

«Κοίτα», είπε εκείνος, «είναι όλα κανονισμένα. Πλέον, δε γίνεται να επικοινωνήσουμε με τους γονείς σου. Έχει ξεκινήσει η διαδικασία καταχώρισής τους στο σύστημα. Έχω αγοράσει το εισιτήριό σου, και δεν έχω πολύ χρόνο στη διάθεσή μου. Πρέπει να αρχίσεις να πακετάρεις τα πράγματά σου αμέσως, Τζούμπλι».

Γύρισα και κοίταξα το κατάφωτο χωριό δίπλα μου. Μπορούσα να διακρίνω τις σκιές των καταδικασμένων ξωτικών, καθώς δούλευαν αδιάκοπα στην Αίθουσα του Ιωβηλαίου, με τη ζεστή λάμψη από το Ζαχαροπλαστείο της Κυρίας Μάγκιν, την αργή αλλά εύθυμη πορεία του Εξπρές των Ξωτικών καθώς έτρεχε στις μικρές του ράγες.

Η μόνη ερώτηση που μπόρεσα να σκεφτώ ήταν: «Μα... τι θα απογίνει το χωριό;»

Παραμονή Χριστουγέννων και η χειρότερη

χιονοθύελλα όλων των εποχών μεταμορφώνει μια μικρή πόλη σε ρομαντικό καταφύγιο, σαν αυτά που βλέπεις στις ταινίες. Ή περίπου. Στο κάτω κάτω κανείς δε θα περίμενε ότι μια περιπλάνηση μέσα στο κρύο, στη μέση του πουθενά, θα κατέληγε σ' ένα μεθυστικό φιλί από έναν γοητευτικό ξένο. Και κανένας δε θα σκεφτόταν ότι μια βόλτα μέχρι ένα μαγαζί με βάφλες, θαμμένο στο χιόνι, θα οδηγούσε στον έρωτα με έναν φίλο. Ή ότι η ανακάλυψη της αληθινής αγάπης θα άρχιζε με μια βασανιστική πρωινή βάρδια σ' ένα καφέ.

Χάρη σε τρεις από τους καλύτερους και πλέον ευπώλητους συγγραφείς εφηβικής λογοτεχνίας παγκοσμίως –τον Τζον Γκριν, τη Μορίν Τζόνσον και τη Λόρεν Μάιρακλ–, η μαγεία των γιορτών αναδεικνύεται μέσα από τρεις διασκεδαστικές και τρυφερές αλληλένδετες ιστορίες αγάπης, ρομαντισμού και φιλιών που κόβουν την ανάσα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2071-4

9 786180 120714

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΙΗΣ: 19519